

Nógrádverőcze. Migazzini kastély.

A Migazzi-kastély kevésbé ismert fotóarca

A Swadló-villa, később „Pufi-kastély”

A település története

Az őskortól lakott volt a falu és környéke. Kiseb életközösségekben, mélyített kunyhókban éltek az emberek. Ezt kő- és bronzkori leletek – kőbalta, ék, tűzhely nyomai, kerámia, fémeszközök – bizonyítják.

Az ókorban sok népcsoport élt itt: illirek, kelták (géták), pannonok, dákok, majd a rómaiak hívására szarmaták, jazgidok is.

A Római Birodalom határa (limes) a Duna volt. A Ripa (folyópart) mindkét oldalán katonai táborok, őrtornyok védték a fontos utakat, a birodalmat a barbárok támadásától. Verőcén is épült őrtorony a 4. században. Kétemeletes volt, oldalán vízbe nyúló falakkal, ezek kikötőként is szolgáltak. Romjai ma is láthatók, a világörökség része lesz.

A Római Birodalom kettéválása, bukása után a népvándorlás idején előbb hunok, majd avarok, szlávok jöttek erre a területre.

Középkori emlékek a honfoglalás utáni időből maradtak fenn. A magyarok korán letelepedtek vidékünkön. Anonymus krónikájából tudjuk: Árpád vitézei átkeltek a Verőce vízen, és azt is, hogy 937-ben Botond vezér, kalandozó útjáról hazatérve, elerőtlenedett, meghalt, és a Verőce folyó közelében temették el.

Az Árpád-házi királyok idején – amikor Esztergom, majd Visegrád lett az udvar székhelye – Verőce jelentős, fejlődő falu volt. 1074-ben I. Géza, majd adományként a váci püspökség birtoka lett.

A tatárok (1241–42) Verőcét és első templomát is elpusztították. A „Pusztatemplom” romjai Magyarakúton fellelhetők; a helyi monda szerint minden nagypénteken megszólal az ősi templom harangja. IV. Béla többször járt itt, az oklevelek mellett az Aranyoskút elnevezése őrizi emlékét, ahova kincseit rejtette el, mesélték a régiek, hogy a tatárok elől a Duna felé gyorsabban tudjon menekülni.

Az Anjouk korában jelentős település volt. Nagy Lajos itt építtetett nyaralót Hedvig lányának, aki később lengyel királyné lett. Szentté avatták. A lovagkirály emlékét egy róla elnevezett kút őrzi az Eresztvény-hegyen.

A jelenben a múlt emlékeivel a jövőt kell szolgálnunk. Tesszük, hiszen:

„Az ember kötődik.

Tájához, őshöz, anyanyelvhez.

Tárgyához, emlékekhez, hagyományokhoz.

Ez a kötődés meghatározza érzelmi életünket,

meghatározza értelmi fejlődésünket.” (Száraz György: Templomok és temetők)